

чужа сждба то е да ся обезсмърти чрезъ една прекрасна и славна смъртъ.

Петръ— Да, българскитѣ юнаци умрѣха славно въ бойнитѣ полета. За тѣхъ сждбата не бѣше толкова грозна колкото сега за насъ, които сме останали безъ главъ, безъ войска, безъ войвода, гоними отъ всяка страна на отечеството ни. За насъ нѣма вече нигдѣ прибѣжище, нивъкъ утѣха! Освѣнъ всичкитѣ градове и села, и самитѣ гори станаха за насъ недостъпни. Нѣколко отъ нашитѣ войводи, както: Радой войвода, Марко войвода, Мирчу войвода, които съ своитѣ си вѣрни дружини бѣха прибѣгнали въ планината за да подържатъ умирающитѣ наша свобода, всички бидохъ издадени и изловени отъ неприятеля. Кой знае какво тѣ днесъ страдаятъ въ ржцѣтъ на душманина.

Мирчу— Аранъ наша съ своитѣ 200,000 Турци слѣдъ като истрѣби българскитѣ войска въ кървавий бой на Туловското поле, той тръгна по горитѣ и етъ дѣто помяна прави всичко прахъ и пепель.

Петръ— Отъ друга страна Злпанъ наша съ своитѣ 100,000 Татарѣ слѣдъ като превзе Видинъ, послѣдня столица на Българското царство подкупи гърци за хатри шпиони расирати за да издирватъ стѣжкитѣ на Българскитѣ войводи. Само единъ Стоянъ войвода ся е завардилъ съ своята дружина въ тая планина, дѣто дишатъ останкитѣ на българскитѣ свободѣ, нъ, и неговото ще ли бжде до много?

Мирчу— Стоянъ войвода! този храбрий нашъ витѣзъ този славний защитникъ на българскитѣ свободѣ, той живъ ли е още? Този нашъ лаченъ юнакъ, който присѣдствува на всичкитѣ почти послѣдни боеве, и на когото самото име, Стѣдъ